

ТРЕЙНСПОТТІНГ (НА ГОЛЦІ)

РОМАН

ХАРКІВ
«ФОЛІО»
2012

ЗЛІЗАЮЧИ

«Біленькі» хлопці, Жан-Клод Ван-Дамм та Ігуменя

Здихлі очі залило потом, він увесь дрижав. Я ж просто сидів, устроївши очі в телек, намагаючись не звертати на нього уваги. Він мені заважав, бо я хотів подивитися фільм із Жаном-Клодом Ван-Даммом.

Як завжди трапляється у таких мувіках, почали вони з обов'язкової драматичної прелюдії. На наступному етапі завжди зростає напруга — і з'являється такий собі сцикливий злодій та ліпиться хирлявенький сюжет. І ось-ось уже має вийти старий Жан-Клод, щоб добряче надавати пиздюлів.

— Агов, Рентсе, мені б уже побачитися з Ігуменею, — видихнув Здихля, трясучи макітрою.

У відповідь я прогундів щось на знак згоди. Найбільше я хотів, щоб він уже йшов собі на хуй, куди йому треба, та лишив мене наодинці з Ван-Даммом. Утім, з іншого боку, мене міг накрити абстак, тому як цей мудак зараз піде, то сильно мене крутоне. Його звали Здихлею не через те, що він весь час закумарений, а тому, що тупо був дохлим му-дилом.

— Та попиздячили вже! — у відчаї він уже криком кричав.

— Блядь, підожди трохи. Я хочу побачити, як Жан-Клод розмазує цього пиндючного хера. Як ми підемо прям зара', то я все пропущу. А повернуся я вкінєць обдовбаний, тому доведеться ще кілька днів зачекати. А це значить, що я матиму віддати назад цю йобану касету до йобаного прокату, навіть її не позиривши!

— Та я, блядь, здохну зара'! — загорлав він, підскакуючи.

Метнувся до вікна, обіперся на підвіконня й важко задихав на повні груди, ніби загнана тварина. В його очах стояла сама лише жага.

Я вимкнув коробку пультом.

— Справжнє марнотратство, саме лише грьобане марнотратство, — пробуркотів я цьому виродку, цьому довбаному підорюзі.

Він повернув башку в мій бік, але витріщався в стелю:

— Та верну я тобі твої йобані гроші, мен, відшкодую твої грьобані витрати. Ти про них лише думаєш, жмикрут їблівий? Буде тобі півфунта з готелю «Ріц»!

Цей покидьок уміє зробити так, що ти починаєш почуватися як останнє чмо, як остання жлобина.

— Не в тому, блядь, справа, — озвався я, хоча й досить невпевнено.

— Отож-бо й воно! Тут справа, блядь, у тому, що я страждаю всім тілом, а мій так званий кентяра тягне спеціально, — чи ти кайфуєш, суко, від цього? — Очі в нього дивилися так, ніби він сказився, проте водночас благали. Це його болюче

визнання змусило мене почуватися так, ніби я зрадив. Якщо колись у моєму житті станеться так, що я заведу маля, то краще б йому на мене, як оце Здихля, не дивитися. Від нього не відкараскатися, коли він робить так!

— Ну, не знаю... — такою була моя спроба йому заперечити.

— Ану хутко куртку свою одяг, на хуй!

На початку Лейт-вок не було жодного таксі. Проте вони завжди стовбичать тут, коли зовсім тобі не потрібні. Був нібито серпень, але яйця в мене геть задубіли. Кумар ще на мене не напав, проте він часу не змарнує, це певняк.

— Зараз має бути час пік. Грьобаний, блядь, час пік у таксі. Ніколи їх не зловиш улітку. Всі ті йобані багатії, що приїхали на фестиваль, знехочу, блядь, не можуть пропішкувати сотню метрів від однієї нев'єбенної церквухи до іншої, щоб подивитися їхнє шоу, нікому на хуй не потрібне! А таксисти... Покидьки та жлоби... — Здихля щось плів, задихаючись, у своєму маренні. Коли він витягував шию, щоб краще роздивитися Лейт-вок, на ній набрякали й натягувались сухожилки, а очі йому аж випинало.

Врешті-решт, якісь колеса підкотили. Поруч із нами стояла купка кренделів у треніках та шкірянках, які чекали вже довше за нас. Але не думаю, що Здихля хоч би помітив їх. Він вистрибнув на середину дороги й заголосив:

— Таксі!!!

— Чуваче, чьо за дела? — спитав один із них, парняга, вдягнений у блакитно-фіолетове, із йоржиком на голові.

— На хуй іди, ми тут перші були, — відповів Здихля, вже відкриваючи двері таксі. — Онде інше по вас їде. — Він махнув рукою в бік іншої чорної автівки.

— Повезло вам, блядь, паскуди хитрожопі.

— Пиздуй уже, здихля! Хуйової дороги! — огризнувся Здихля, коли ми влізли в автівку.

— Толкросс, ліваче, — сказав я водилі, щойно харчок шльопнувся по склу вікна.

— Пиздуй-пиздуй, сволота блядська, давай уже, руш! — вигукував той, у треніках.

Щось шоферові від того було не сильно смішно. Схожий він був на справжнє водило-мудило. Насправді більшість з них саме отакі «грачі», що сплачують податки, — наймерзенніші паразити роду людського.

Таксі розвернулось і розігналось на Лейт-воку.

— Диви, шо ти наробив, дурко пиздляве. От будемо тут ходить якось додому по одному, вмазані, а один з цих малих недоумків нас упіймає й навішає, — кинувся я на Здихлю.

— А ти чьо, тих йолопів кончених боїшся?

Чмошник цей мене діткнув, хуй йому!

— Так, блядь, я боюся, шо буду пиздячити під герою, а мене заатачить ця хуєва юрба бидла в косухах! Я тобі шо, в біса, Жан-Клод Пиздамм? Сука ти йобана, ось ти хто, Саймоне, — я назвав його Саймоном — не Саєм чи Здихлею, як завжди, задля того, щоб наголосити на серйозності.

— Мені треба до Ігумені, і їбав я все і всіх. Утямив? — Він приклав собі до губ вказівного пальця, уп'ялившись у мене. —

Саймон хоче до Ігумені. Слідкуй за губами. — Після цього він розвернувся й витріщився в потилицю водія, кваплячи його та нервово поляскуючи себе по колінах.

— Там був Маклін, молодший брат Денді та Ченсі, — міркував я вголос.

— Та й хрін з ним, — відповів він, проте в голосі його відчувалася тривога. — Я знаю Маклінів. Ченсі — свій-своїсінський чувак.

— Своїсінський, доки не займеш його брательника, — додав я.

Після цієї розмови більше він на мене не зважав. А я перестав чіпати його, знаючи, що лише марно витрачатиму свої сили. Його мовчазні страждання через абстак здавалися тепер настільки сильними, що не існувало в світі нічого, чим я міг іще посилити, хоча б трохи, його вже фізичний біль.

Матінкою-ігуменею ми прозвали Джонні Лейбід, відомого також як Білий Лебідь, — баригу, що збув базу¹ на Толкросс для жителів Сайтхіл та Ветер Гейлз. Мені більше подобалося мати справу з Бідді чи його кумпаном Реймі, аніж звертатися до Сікера зі зграї з Мурхаус-Лейт, — я мав змогу обирати. Зрозуміло, бо зазвичай наркота в нього була зашибенна. Колись Джонні був мені добрим другом, ми разом грали у футбол за «Порті Тіزل». Тепер він став баригою. Пам'ятаю, одного дня він сказав мені: «В цій грі друзів не буває. Тільки спільники».

¹ База — загальна назва наркотиків.

ЗМІСТ

ЗЛІЗАЮЧИ	4
«Біленькі» хлопці, Жан-Клод Ван-Дамм та Ігуменя	4
Сторчкова дилема № 63	18
Перший день Единбурзького фестивалю	19
В ударі	36
Публічне дорослішання	41
Новорічна перемога	53
Базару нема	65
Сторчкова дилема № 64	72
Її мужик	73
Вербування під «спідом»	79
НА ГОЛЦІ	86
Шотландія вживає наркотики для психічної оборони	86
Кухоль	91
Облом	102
Проблеми з кінцем	104
Традиційний недільний сніданок	112
Сторчкова дилема № 65	115
Печаль і скорбота в Сонячному порту	116
ЗЛІЗАЮЧИ ПО НОВІЙ	128
Общак	128
На-На й інші нацики	141

Перша палка за сто років	153
Прогулянка по «Лугах»	183
У ЗАВ'ЯЗЦІ	194
Самі нарвалися	194
Сторчкова дилема № 66	210
Дохлі пси	211
Шукаючи внутрішню людину	215
Домашній арешт	223
В останню путь	251
Сторчкова дилема № 67	268
НА ЧУЖИНІ	269
Лондонські поневіряння	269
Погана кров	286
Є світло, що ніколи не гасне	317
Відчуття свободи	332
Невловний містер Хант	337
УДОМА	339
«Легкі» гроші для професіоналів	339
Подарунок	344
Поминки по Метті	349
Дилема непитущого № 1	360
Хавайте на здоров'ячко!	362
Витріщаючись на потяги на центральному вокзалі Лейта	367
Безвихідь	373
Зима у Вест-Грентоні	379
Шотландський солдат	384
ВИХІД	388
З вокзалу на вокзал	388